

DIANA BILLER

HOTEL
PLNÝ
TAJOMSTIEV

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Eva Prasličková
Prvé vydanie
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Z anglického originálu Hotel of Secrets, ktorý vyšiel
vo vydavateľstve St. Martin's Griffin, an imprint
of St. Martin's Publishing Group, New York 2023,
preložila Zuzana Therová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so
skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group.

Copyright © 2023 by Diana Biller

All rights reserved

Translation © Zuzana Therová 2023

Cover Design © Barbara Baloghová 2023

Cover Photo © Ilina Simeonova / Trevillion Images

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2023

ISBN 978-80-220-2462-4

Venujem svojej rodine.

1

Podaroval mi hotel. Dopekla, čo si počnem s hotelom?

Zápis v denníku Theresy Wallnerovej zo 7. júna 1805

Viedeň

Silvester 1877

Do konca roka 1877 zostávalo dvadsaťosem minút a akoby sa v tom roku nenakopilo dosť problémov, otec Marie Wallnerovej sa rozhodol pozvať matku Marie Wallnerovej na tanečný parket, zamilovane si ju pritisol na hrud' a pri prvých jemných, romantických tónoch Straussovho valčíka *Viedenská krv* začali spolu tancovať.

Maria Wallnerová, ktorá viedla hotel Wallner a bola aj hostiteľkou večierka, na ktorom sa jej rodičia stali centrom pozornosti, sa práve vrátila z toalety na treťom poschodí, kde narýchlo riešila problém s vodou. Zastala vo dverách malej plesovej sály a vytreštila oči.

Pohľad na rodičov – prinajmenšom na jej matku – vyrážal dych. Elisabeth Wallnerovej v mladosti ktosi povedal, že sa podobá na cisárovnú Sisi, krásnu panovníkovu nevestu, a ona si to zapísala do pamäti. Odvtedy Sisi vo všetkom napodobňovala, od účesu až po prísny režim (gymnastika

každé ráno), a teraz s tmavými vlasmi, ktoré jej poprestýkane krištáľovými sponkami splývali na chrbát, a v tmavomodrej večernej róbe bohato zdobenej striebornou čipkou naozaj vyzerala ako cisárovná.

Mariin otec barón Heinrich von Eder bol aristokrat v strednom veku a presne tak aj vyzeral.

Tancujúce páry upútala pikantná scéнка, ktorá sa im odvíjala pred očami, a všetci spomalili krok. Medzi divákmi okolo parketu zašumelo, hostia si šepkali, tlmene sa smiali a striedavo pozerali na párik v strede sály a na kamennú tvár svetlovlasej ženy, ktorá stála v kúte sály ako socha.

Na tom tanci by nebolo nič škandalózne, keby boli Mariini rodičia zosobášení. Alebo keby práve neporušili jediné pravidlo, ktorým sa riadilo tridsaťročné prímerie medzi rodinami Wallnerovcov a von Ederovcov, a síce, že barón Heinrich von Eder si Elisabeth Wallnerovú nebude v spoločnosti všímať, ak bude zároveň prítomná aj barónka Adelaide von Eder, Heinrichova manželka a matka jeho štyroch zákonitých detí.

Maria sa nadýchla, nasadila žiarivý úsmev a začala vlastný valčík – ladne sa preplietala davom hostí, aby skontrolovala bufetový stôl. Usmievala sa a predstierala, že nejde o nič nezvyčajné (popravde, v istom zmysle ani nešlo – celý život bola nedobrovoľným divákom tejto romantickej drámy, nezvyčajné boli len dnešné okolnosti). Mávla na čašníka, aby vymenil prázdne poháre od šampanského za plné; všimla si roztrhnutý lem na číchsi plesových šatách, diskrétno na to dámu upozornila a už-už sa dostala k bufetovému stolu, keď vtom...

„Maria! Kedy si nájdete toho pravého ako vaša matka?“

No zbohom, už je to tu zas!

„Pán Schiller, ak viete, kde sa ten pán nachádza, pošlite mu, prosím, moju adresu,“ odvetila veselo.

(Rovnako odpovedala už vyše desať, možno i pätnásť rokov.)

Skupinka mužov okolo pána Schillera vybuchla do smiechu a potom sa, chvalabohu, znova sústredili na drámu na parkete.

Nie je to dôležité, povedala si, hoci netušila, o čo ide, no ak sa to netýkalo Triumfálneho návratu hotela Wallner na výslnie (áno, takto s veľkým písmenom to mala v nadpise svojho zoznamu úloh), naozaj to bolo fuk.

Kaviár sa nebezpečne míňal. Čašníka (v skutočnosti to bol poslíček Hans) odtiahla nabok a poslala ho do kuchyne po ďalší kaviár, popritom zbadala, ako Heinrich von Eder jej matke nežne odhrňa kučeru z tváre. Dav uveličene zašumel. Do zajtrajšieho večera sa historka roznesie po celej Viedni.

Toto sa počíta, pripomenula si Maria. Bude z toho škandál sezóny a hostia silvestrovského večierka v hoteli Wallner sú jeho svedkami. Keď sa zajtra spamätajú z tradičnej novoročnej opice, zídu s priateľmi na večeru a všade budú vykladať: „Ach, aká škoda, že ste včera neboli vo Wallneri!“ Bude to ako za starých čias, keď bol ich hotel jedným z epicentier cisárskej Viedne a noci bývali plné škandálov a intríg.

Táto chvíľa naozaj pripomínala stránku vytrhnutú z Mariiných spomienok na detstvo. Čerstvo vyčistený a opravený luster sa ligotal, vybrúsená a vyleštená dlážka sa blýskala, akoby Elisabeth a Heinrich tancovali pod hviezdnatou oblohou v obrovskom jazere šampanského.

(Na tú hviezdnatú oblohu bola Maria nadovšetko hrdá. Vlastnoručne premaľovala každú jednu zlatú hviezdičku, balansovala na vratkom lešení pod takmer päťmetrovými stropmi, až sa bála, že si doláme chrbticu.) Možno klamala samu seba, jeden vydarený večierok rozhodne nepostačí na to, aby chátrajúci rodinný hotel vyťahla zo zabudnutia, no v ten večer akoby sa vo vzduchu vznášalo magické čaro zlatých čias.

Bola ochotná urobiť čokoľvek, aby hotelu vrátila zašlú slávu. Trocha rozpakov a pocit trápnosti nad správaním rodičov boli proti tomu nič.

„Snažil som sa ho zastaviť,“ povedal za ňou tichý, kultivovaný hlas, a keď sa otočila, uvidela nevlastného brata Macaria von Eder. Mariin úsmev zvrúcnel.

Dnes vyzerá ako skutočný aristokrat, pomyslela si a zmietla smietku z jeho dokonale ušitého večerného obleku. Súrodenci sa na seba neponášali, každý z nich sa podal na svoju matku: Maria mala tmavé oči aj vlasy, Mac bol zlatovlasý a modroooký, ale mali sa radi a boli si veľmi blízki.

Maria pokrčila plecami. „Zbytočná námaha, braček, nedať si povedať.“

Macario pretiahol tvár a medzi obočím sa mu zjavila ustarostená vráska. „Moja matka buď niekoho zavraždí, alebo ju porazí.“

Maria kývla madam Le Blanc a frau Heilig, ktoré prechádzali okolo nich – obe boli jasnovidky a obe bývali v hoteli –, a pozrela krížom cez sálu na bratovu matku. Nezasvätený pozorovateľ by povedal, že barónka je stelesnený pokoj, ale Maria tú ženu pozorovala vyše tridsať rokov (hoci s ňou nikdy neprehovorila). Súcitne sykla.

„Nemôžeš ju presvedčiť, aby odišla?“

„Pokúsil som sa, ale je tu aj gróf von Kaufstein a ona sa bojí, že...“ Nedopovedal, s povzdychom si pošúchal čelo. Niektorí hostia si všimli, že súrodenci sa zhovávajú, a neskrývane na nich vytriešľali oči.

„Daj tú ruku dolu,“ pošepla Maria a vrhla na brata ten najžiarivejší úsmev. „Pozerajú na nás.“

Rozosmial sa, akoby povedala niečo vtipné, a črty tváre mu okamžite zmäkli.

„Grófa von Kaufstein poznám odmalička, doslova od kolísky. Toto ho zaujímať nebude,“ poznamenala.

„Gróf von Kaufstein, ktorého poznáš ty, a gróf von Kaufstein, ktorého pozná moja matka, sú dvaja rôzni ľudia,“ odvetil s očarujúcim úsmevom.

Otvorila ústa, aby čosi namietla, ale práve v tej chvíli na opačnej strane sály čašníkovi vypadol z rúk podnos so šampanským.

„Musím...“

„Len choď,“ kývol jej. „A ešte niečo, Maria. Je to krásny ples.“

Stisla mu ruku, náhlivo vykročila krížom cez miestnosť a cestou nenápadne pozrela na hodinky. Ešte dvadsaťtri minút. Valčík sa blížil ku koncu.

Asi desať metrov pred sebou uvidela starého grófa von Kaufstein. Milé od neho, že prišiel. K ich rodine bol vždy mimoriadne pozorný. Ľudia z ich spoločnosti verili, že on a Mariina stará mama Josephine sú nevlastní súrodenci, nemanželskí potomkovia vtedajšieho cisára. Maria vedela naisto, že o jej starej mame to platí, a o ňom to pravdepodobne platilo tiež.

Matka grófa von Kaufstein pochádzala na rozdiel od

Mariinej prababky z najvyššej šľachty a mala (znova na rozdiel od Mariinej prababky) skvelé postavenie na cisárskom dvore, ktoré si udržala až do smrti. Bohatstvo rodiny bolo také veľké, že gróf von Kaufstein si mohol užívať život a vyhrievať sa v cisárovej priazni, ale rozhodol sa pre kariéru – postupne stúpal po rebríčku hodností, až sa stal cisárskym komorníkom, osobou spravujúcou majetok panovníkovej domácnosti.

Viedenskú smotánku zaskočilo, keď gróf oznámil zasnúbenie svojho syna s Annalise von Eder, Adelaidinou najstaršou dcérou a Mariinou nevlastnou sestrou. Von Ederovci boli síce bohatá a urodzená rodina, no Heinricha obklopovala aura škandálu a gróf von Kaufstein bol mimoriadne významný a vysokopostavený človek. Viedenčania napokon dospeli k názoru, že to bude spojenie z lásky, ale Macario predminulý večer v kuchyni hotela Wallner s ústami plnými koláča tento dohad rázne poprel.

„Je od nej o dvadsať rokov starší a Annalise s ním v živote neprehovorila,“ vyhlásil nesúhlasne. „A ani nie je až *taká* pekná!“

Kým sa Maria predrala k porozbíjaným pohárom, zásnuby von Kaufsteina so slečnou von Eder jej vyfučali z hlavy. Na sledovanie sobášnych machinácií v aristokratických kruhoch bola *taká* nepripravená ako Mac na upratovanie hosťovských izieb.

Na podnose, ktorý čašníčkovi vypadol len niekoľko metrov od najbližšieho hosta, boli našťastie už len dva poháre. Opatrne si nadvihla sukňu, aby si ju nenamočila v rozliatom šampanskom, a pomohla poslíčkovi pozbierať črepy. Raz bude mať kompletný profesionálny personál, ktorý sa takýmto nehodám vyhne. Zatiaľ pracovali ako čašníci jej

lokaji a tri chyžné vypomáhali všade, kde potrebovala. Maria sama bola dnešný večer hostiteľkou, slúžkou, hotelierkou a príležitostným inštalatérom v jednej osobe. Netrápilo ju to.

Ak niektorá z wallnerovských žien niečo milovala, urobila by pre to čokoľvek.

Valčík sa skončil. Mariini rodičia sa krátko objali, objatie však trvalo o niekoľko sekúnd dlhšie, než by sa patrilo. Ostatní hostia sa vzrušene prizerali.

„Hviezdy vám dnes prajú,“ utrúsila madam Le Blanc a pristúpila k nej. Bola to vysoká Francúzka s dlhým bielym vrkočom, v hoteli bola ubytovaná už dvadsať rokov. Špecializovala sa na astrológiu. „Presne ako som predpovedala.“

„Ja som to predpovedala,“ opravila ju frau Heilig, nízka plavovlasá Češka. Jej vešteckým nástrojom bol balíček tarotových kariet.

Maria sa usmiala. Zo slušnosti sa vopred poradila s obidvoma hotelovými veštkyňami, jasnovidky sa zhodli, že Silvester je najvhodnejší dátum na triumfálny návrat hotela Wallner na spoločenské výslnie.

„Rady vás oboch sú pre nás neoceniteľné.“ Maria nepodľahla matkinej posadnutosti okultizmom, ale jasnovidky bývali v ich hoteli takmer tak dlho ako ona a stali sa takpovediac súčasťou rodiny. „Ples nám vyšiel, je nádherný, však? Skoro ako kedysi.“

Jasnovidky, ktoré boli raz spojenkyne, inokedy zaryté nepriateľky, si vymenili pohľad.

„Sála je naozaj pekná,“ odvetila frau Heilig diplomaticky.

Maria si predstavila veľkú plesovú dvoranu so zničenou dlážkou a tridsaťdva zatiaľ nepoužiteľných izieb pre hostí.

Zasmiala sa. „Čoskoro bude celý hotel vyzerat takto,“ vyhlásila. „Už sme takmer späť.“

Madam Le Blanc zahmkala a pozrela na Mariiných rodičov. Opäť stáli príliš blízko pri sebe, popíjali šampanské a akoby si nevedomovali, že na nich všetci pozerajú. „Títo dvaja nikdy nikam neodišli.“

„To je pravda,“ prisvedčila Maria, sledujúc jej pohľad. Potom fľochla na hodinky a uvedomila si, že o štrnásť minút odbije polnoc. Pre hostí mala pripravené ešte jedno prekvapenie, blížil sa čas odhalit ho. Rozlúčila sa s jasnovidkami, vrhla posledný pohľad na rodičov, ktorí sa pri prvých tónoch Straussových *Rozprávok z Viedenského lesa* vrátili na tanečný parket, a náhlivo vyšla zo sály.

Malá a veľká tanečná sála, oddelené neveľkou halou, sa nachádzali na prvom poschodí hotela. Nad nimi boli tri poschodia s izbami pre hostí a na poslednom poschodí sa nachádzali rodinné apartmány. Prízemie zaberala kuchyňa s reštauráciou, vstupná hala a Mariina kancelária. Z haly viedlo veľkolepé schodisko (nedávno zrekonštruované), Maria však zbehla po úzkom schodisku pre personál.

Rýchlo zamierila do kuchyne, kde už stáli zoradení všetci lokaji, údržbári a zopár najatých čašníkov v livrejach, ktoré sa jej podarilo zohnať, a v rukách držali misy z brúseného skla. Každá bola taká veľká, že ju museli niesť dvaja muži. Hana Adlerová, hotelová šéfkuchárka a Mariina najlepšia priateľka, nalievala do mís vodu.

„Robotníci sú vzadu!“ zvolala a Maria vyšla zadnými dverami do úzkej uličky, kde čakalo šesť kovolejárov, každý s malým varičom.

Silvester sa vo Viedni spájal s mnohými tradíciami, ale Mariinou najobľúbenejšou bolo odlievanie olova. Na Nový

rok Viedenia hádzali kúsky roztaveného olova do studenej vody a podľa vzniknutých tvarov hádali, aký osud ich čaká nasledujúci rok. Zvyčajne sa to robievalo tak, že olovo roztopili v lyžičke nad sviečkou, ale v hoteli Wallner sa kedysi čarovalo s olovom vo veľkom.

V ten večer mala tradícia ožiť.

Maria sa porozprávala s kovolejarmi, skontrolovala livreje mužov nesúcich misy a dala pokyn, nech vyjdú na prvé poschodie.

Do tanečnej sály sa vrátila päť minút pred polnocou. Kývla dirigentovi. Toto bude posledný valčík roku 1877.

Nadýchla sa a pozrela na veľký zařírový prsteň na svojej ruke. Prsteň bol spomienkou na jej prastarú matku, ženu, ktorá toto všetko vybudovala. A keď presne minútu pred koncom starého roka dozneli posledné tóny valčíka, vystúpila na pódium.

„Dobrý večer,“ usmiala sa na vyparádených hostí. Áno, hotel žiaril, ale žiarili aj hostia, čaro hotela sa im odrážalo v očiach. Jej rodičia, stojaci tesne vedľa seba, sa na ňu usmievali, uchvátení atmosférou večera rovnako ako ostatní. „Hotel Wallner vás pozýva, aby ste sa spolu s nami rozlúčili so starým rokom a privítali nový.“ Obrátila sa k dirigentovi: „Herr Weber, budete nám asistovať?“

Uklonil sa a zdvihol taktovku. Do konca roka zostávalo pol minúty, bubeníci zvučnými údermi odratúvali sekundy a publikum nahlas rátať s nimi.

„Päť-štyri-tri-dva-jeden! Šťastný Nový rok!“

V sále sa rozľahol výbuch radostných výkrikov a prípitkov. Začal sa rok 1878.

Nový rok. Nový začiatok.

Po chvíli oslavný potlesk utíchol a Maria podišla na kraj

pódia. „Hotel Wallner má pre vás malé prekvapenie,“ oznámila a usmiala sa, keď sa vo dverách zjavil rad čašníkov. Výkriky ustali, hostia híkali a achkali, a keď zbadali, že po obvode sály stoja kovolejári s pripravenými varičmi, zaznel slabý potlesk. „Dámy a páni, váš osud čaká. Všetkým želám skvelú budúcnosť.“

Muži s misami v rukách zaujali miesta pri kovolejároch, okolo každého majstra ich bolo niekoľko. Traja čašníci pomáhali hosťom s liatím olova a dávali pozor, aby sa dlhé sukne rób neocitli príliš blízko varičov. Maria vybrala najbezpečnejší model varičov, lenže oheň je vždy riziko.

Zišla z pódia a zamiešala sa medzi hostí. Prechádzala od jednej skupinky k druhej, smiala sa, skúmala olovo vytiahnuté z vody a tvrdila, že vidí korunky, kvety či dokonca profil prichádzajúcej prvej lásky. Nadšenie davu ju hrialo pri srdci, až mala pocit, že žiari aj ona. Plesajúci boli šťastní – a šťastnými ich urobil jej hotel. Keď sa neskôr prebudia v skutočnom svete, možno ich budú bolieť hlavy, mátať nezaplatené účty a trápiť malicherné spory, no v tejto chvíli sa nachádzali v magickej rozprávkovej krajine hotela Wallner a mali pocit, akoby z nej nikdy nemuseli odísť.

Kiežby už nikdy neodišli... preletelo jej hlavou.

Rozhodla sa, že pre istotu skontroluje podnosy s dezertmi, ktoré Hana vyložila počas jej novoročného vinša.

„Snažíte sa uniknúť svojmu osudu?“ ozval sa za jej chrbtom hlas madam Le Blanc. Frau Heilig stála po jej boku. Jasnovidky sa často hádali, napriek tomu trávili spolu pozoruhodne veľa času.

„Nie, ale...“

„Tak poďme!“ Madam Le Blanc ju pevne chytila za ruku a odviedla k odlievačovi olova. Maria sa nebránila, bola

by to strata času. Jednoduchšie bude odliať olovo, aj hosťom sa to bude páčiť.

Kým jej kovolejár pomáhal roztaviť hruďku kovu, obstala ju skupinka stálych hostí.

„Maria, možno ho tento rok konečne stretnete,“ poznamenal jeden z nich.

Potlačila nutkanie prevrátiť oči. Zasmiala sa. Keď jej minulo dvadsať, celá Viedeň začala špekulovať, kto bude jej vyvolený. Koho si vyberie za otca svojej dcéry, ako to pred ňou urobili jej matka, stará mama a prastará mama. Čo na tom, že spomedzi ich vyvolených bol málokto dobrou voľbou: ten, kto sa pokúsil dať zavraždiť jej prababku a babku, bol s najväčšou pravdepodobnosťou Mariin prastarý otec (niežeby to niekedy vyslovili nahlas, cisára z atentátu neobviníte); Mariin otec sa síce nikdy nevyhrážal zabitím, ale z jeho správania mnohých neraz bolela hlava. Zďaleka najlepší spomedzi vyvolených mužov bol Mariin starý otec, istý nemenovaný aristokrat, s ktorým jej stará mama Josephine prežila románik, kým nestretla Emilie Brodmaierovú, svoju dlhoročnú lásku.

„Tak si ho teda od osudu vypýtam, keď vylejem olovo,“ žmurkla na zvedavcov a v duchu vyslovila svoju skutočnú túžbu: *Nech sa nášmu hotelu darí. Nech rastie a prekvitá.* A potom, pretože ju tie večné otázky o nápadníkovi naozaj zlostili, trocha malicherne dodala: *A nech náš hotel zatieni ten prekliaty hotel Hoffmann.*

Naliala vriace olovo do vody a sledovala, ako sa z neho vytvára neurčitý prskajúci tvar. Čašník ho vylovil a položil na jeden z podnosov potiahnutých látkou, ktoré dala na túto príležitosť pripraviť. Sklonila sa nad olovom. „Hm... čo by to len mohlo byť? Že by sopka?“

Nech hotel Hoffmann zaleje láva.

Madam Le Blanc pristúpila bližšie. „Hlúposť,“ utrúsila a pozorne sa zahľadela na tvar veľkosti mince. Potom pozrela Marii do očí a žmurkla.

„Mon Dieu,“ povedala tak nahlas, aby to počuli všetci v okruhu niekoľkých metrov. „Je vysoký, urastený. Clara, poď sa pozrieť!“

Kristepane, len to nie!

Frau Heilig sa k nim pridala, skôr než ju Maria stihla zastaviť, sklonila svetlú hlavu nad obrazec z olova a dramaticky si priložila ruku na prsia. „Maria! Konečne je to tu!“

„To hádam nie,“ precedila cez silený úsmev. „Len žartujú,“ povedala zvedavcom, čo ich fascinovane pozorovali.

„O vôli nebies nikdy nežartujem,“ urazene vyhlásila madam Le Blanc.

Maria na ňu fľochla.

„Je to fešák. A aký!“ zachichotala sa frau Heilig. „Tmavovlasý, určite je tmavovlasý. Súhlasíš, Matilde?“

Madam Le Blanc znova pozrela na obrazec a slávnostne prikývla. „Áno, správne. Dobre si to rozlúštila.“

No výborne! Tie dve sa tuším spojili!

„Madam Le Blanc!“ ozval sa ktosi spomedzi hostí. „Je to on? Vyvolený?“

„Mohol by to byť on,“ odvetila. „No nič nie je rozhodnuté. Je to len príležitosť.“

„Veľmi fešná príležitosť,“ zatriľkovala frau Heilig.

Keď sa k nim dohrnula – *ach nie!* – Mariina matka Elisabeth, v dave zašumelo.

„Maria!“ zvolala dramaticky. Elisabeth zásadne rozprávala dramatickým tónom. „Je to pravda? Príde konečne ten pravý?“

„Nie...“

„Ach!“ Elisabeth zopla ruky a uprela oči k nebesiam, čím sa okamžite stala hviezdou okamihu. „Za toto som sa modlila! Aby ťa postretlo také šťastie, aké som ja našla s Heinrichom! S tvojím otcom!“

Okolostojaci zalapali po dychu.

Škandál sezóny, pripomenula si Maria. Skvelá reklama pre hotel.

To, že Maria je dcérou baróna Heinricha von Eder, bolo verejným tajomstvom, ale oficiálne sa k nemanželskej dcére nikdy nepriznal.

Až teraz.

Maria sa obzrela a zachytila Macov ohromený pohľad, no jeho matka ani brvou nepohla.

Rodinu von Ederovcov čakala ťažká noc.

A to bol dôvod, prečo si Maria nikdy nijakého vyvoleného nenájde, i keď v jej posteli sa už vystriedalo viacero mužov. Z vlastnej skúsenosti vedela, ako to s tými *pravými* zakaždým dopadne.

V jej živote bude najdôležitejší hotel. Ak bude tvrdo pracovať, podarí sa jej vytvoriť... krásu. Iný svet. V spomienkach viedenskej smotánky bol ich hotel trblietavou, ustavične sa meniacou rozprávkovou krajinou, ale pre ňu to bol pevný bod. Domov, ktorý ju vždy podržal. Sieť, čo ju zachytila, keď padala.

V tom spočívalo čaro hotela Wallner. A ona tomu čaru pomôže znova zažiaríť.

Nasadila oslnivý úsmev, kópiu matkinho. „Aké šťastie. Budem ho hľadať. Vo dne v noci.“ Medzi hosťami sa znova ozval smiech. „Ach! Grófká von Fier, už ste liali olovo?“

Šikovne nasmerovala dav inde, k ďalším misám a k ďal-

ším škandálom. Jej matka sa medzitým našťastie vzdialila, pravdepodobne sa vrátila k Heinrichovi.

Tí dvaja sa dnes večer predviedli verejne. Prečo? Po tridsiatich rokoch?

Nadýchla sa, preletela pohľadom po plesovej sále a napätie z nej opadlo. Nie, toto jej nikto a nič nevezme.

„Parádne ste z toho vykľučkovali,“ utrúsila madam Le Blanc.

Maria prižmúrila oči. „A vy ste zradkyňa!“ vyhrkla a zagánila na frau Heilig. „Obe ste zradkyne.“

Jasnovidky sa bez štipky kajúcnosti rozchichotali. „Vravím len to, čo vidím,“ vyhlásila madam Le Blanc s naširoko otvorenými očami.

„Nie je to smiešne,“ odsekla Maria.

„Práveže je. A veľmi,“ uškrnula sa madam Le Blanc.

„Och, aha! Matilde, Hana práve vyložila mandľové koláčiky,“ zvolala frau Heilig a so záujmom si prezrela stôl so zákuskami.

„Vážne?“ Madam Le Blanc sa otočila. „Mali by sme sa poponáhľať. Okamžite ich rozchytajú!“ Obe ženy sa zvrtili na odchod.

Bohu vďaka za Hanine mandľové koláče.

„A ešte niečo, Maria,“ prehodila madam Le Blanc cez plece, keď odchádzali. „Na vašom mieste by som nespala so žiadnym tmavovlasým mužom.“

Veštkyne vybuchli do smiechu a odkráčali k stolu s dezertmi. Maria ich sledovala nevraživým pohľadom.

2

Sme plne obsadení. Zajtra má maestro Beethoven premiéru dvoch nových symfónií. Do Viedne pricestoval každý, kto sa v tomto mocnárstve pokladá za intelektuála. Aj ja by som šla, ale niekto sa musí postarať o večeru, keď sa hostia vrátia z koncertu.

Zápis v denníku Theresy Wallnerovej z 21. decembra 1808

Hostia tancovali, kým sa na oblohe nezjavili strieb-
risté náznaky svitania. A keď aj posledný z plesajúcich buď
opustil hotel, alebo sa vypotácal hore do izby, Maria po-
stála uprostred neporiadku, čo zostal v sále, a vychutnáva-
la si tú chvíľu.

Bol to začiatok. Ľudí, čo sa včera večer zišli v malej ta-
nečnej sále, nebola síce ani polovica z tých, čo sa tam ke-
dysi tlačili, ale na druhej strane malá tanečná dvorana už
päť rokov nevidela žiadneho hosťa. Uplynulý večer bol iba
začiatok Triumfálneho návratu hotela Wallner.

Zašla do komory na chodbe medzi veľkou a malou sálou
a vytiahla zásteru a metlu. Tých niekoľko lokajov a slúžok,
čo jej zostali, sa zdržiavalo na poschodí, museli sa postarať
o hostí, ktorí nocovali v hoteli. Takže do upratovania sa
pustí sama.